

CAPITOLUL 1

24 AUGUST, 79 D.HR.

1:00 P.M.

ORAȘUL POMPEI

IMPERIUL ROMAN

În câteva ore, mii de oameni vor muri.

Întregul oraș Pompei va dispărea sub nouă metri de piatră și cenușă vulcanică.

Dar totul a început cu o zi însorită de vară. Prăvăliile erau înțesate de oameni. Copiii se jucau cu mingea pe câmpul acoperit de iarbă. Gladiatorii

se pregăteau pentru o luptă sângeroasă.

Nimeni nu știa deocamdată că Vezuviul, care se înălța deasupra orașului, era de fapt un vulcan ucigaș. Timp de sute de ani, muntele fusese tăcut, un uriaș triunghi verde acoperit de ferme, pajiști și păduri.

Era imposibil să-ți închipui ce se ascundea sub pământ – râuri de lavă fierbinte, vârtejuri de gaze toxice. În orice moment, muntele putea erupe cu o furie devastatoare.

Marcus, un băiat de unsprezece ani, era cu tatăl său, Otto. N-ar fi trebuit să se afle pe lângă Pompei. Erau sclavi care fugiseră de oamenii răi ca să scape cu viață.

Dar, dintr-o dată,

BUMM!

BUMM!

Cu două explozii zguduitoare, Vezuviul a erupt.

Mii de perechi de ochi s-au întors către el, privind cu șoc și groază. Valuri de fum și cenușă neagră țâșneau din gura muntelui. Vezuviul a răcnit

ca o fiară furioasă, suflând fum și flăcări înspre cer. Apoi a venit un nor și mai mare, împrôscând cu miliarde de pietre fierbinți și ascuțite, care au căzut ca o ploaie deasupra Pompeiului, umplând fântânile, strivind acoperișurile și prăvălindu-se asupra oamenilor, care încercau să fugă țipând îngroziți.

— *Ne pedepsesc zeii!*

— *A venit sfârșitul lumii!*

Marcus și Otto știau că trebuie să fugă. În orice moment, un val fierbinte de cenușă și gaze putea să vină la vale de pe munte, arzând totul în cale. Dar erau prea mulți oameni pe stradă, prea multe pietre care cădeau din cer. Era greu să respiri, aproape imposibil să vezi. Și mai era și șuieratul ciudat care venea de sus.

— Ai grijă! strigă Otto.

Marcus ridică privirea la timp cât să vadă un bolovan în flăcări care cădea din cer, o bucată de piatră arzând din adâncul muntelui.

Se îndrepta direct spre ei.

CAPITOLUL 2

23 AUGUST, 79 D.HR.

DUPĂ-AMIAZA ZILEI DINAINTE
STRADA PRINCIPALĂ, POMPEI

Marcus mergea pe drumul prăfuit din centrul Pompeiului, ducând un sac mirositor plin cu rufele murdare ale stăpânului său. Era pe la începutul după-amiezii, iar străzile gemeau de oameni: cumpărători care răscoleau prin coșurile cu rodii și pepeni, sclavi oboșiți care scoteau apă din fântâni,

cerșetori care-și întindeau mâinile murdare.

Un împlânzitor de șerpi ațipise în timp ce cobra lui scotea capul din coș, gustând aerul cu limba ei șfichiuitoare.

— *Salve*, aruncă Marcus un salut prietenesc în latină către reptila periculoasă.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut și el acum un coș în care să se ascundă. Marcus nu prea mai avusese zile bune în ultimul timp, dar ziua de azi era cu siguranță mai grea ca de obicei.

Era o căldură ca de cuptor, iar tunica lui zdrențuită era udă de transpirație. Pe deasupra, stăpânul lui, Festus Julius, aștepta în seara aceea oaspeți importanți de la Roma, prieteni cu împăratul. Pentru Marcus și ceilalți sclavi, asta însemna și mai multă muncă istovitoare decât de obicei. De zile întregi făceau curat în vilă, ca podelele de mozaic să strălucească precum diamantul, ca fiecare vas și pocal de argint să scânteieze.

Invitații urmau să ajungă în carele lor de luptă –

bărbații purtând togi albe curgătoare, femeile – robe de mătase, buzele pictate cu roșu și bijuterii strălucind pe fiecare deget. În seara aceea urma să aibă loc un ospăț fastuos, cu friptură de flamingo și porc mistreț, șoareci cu miere la cuptor umpluți cu stafide și curmale și homari de mărimea unei pisici. Oaspeții aveau să se tolănească pe canapele de mătase și să se îndoape până vomită, apoi, cu stomacul gol, să mănânce și mai mult.

Mâine, Festus o să-i ducă pe toți să vadă luptele de gladiatori în amfiteatrul din Pompei. Din primele rânduri, oaspeții-i vor încuraja pe luptători, în timp ce aceștia vor încerca să se înjunghie mortal unii pe alții cu săbii, sulite și pumnale.

Oamenii veneau de peste tot să vadă spectacolul la care lua parte luptătorul campion al Pompeiului. Era un om uriaș, care își pierduse un ochi într-una din primele sale bătălii. De asta primise numele de Ciclop, după monstrul cu un singur ochi din vechile povești ale grecilor. Ca marea majoritate a gladiatorilor, Ciclop era un sclav obligat să se

lupte. Dar era unul dintre norocoși – încă în viață după atâtea bătălii.

Numai gândul la aceste întreceri brutale îl îngrozea pe Marcus.

Brusc, tot corpul începu să-i tremure.

Dar stai, nu el tremura, ci pământul de sub picioare!

Marcus lăsă sacul jos și se ghemui în spatele unei fântâni de piatră. Statuia uriașă a războinicului Ahile îl privea de sus.

Marcus ar fi vrut să se simtă la fel de curajos ca Ahile!

Dar aceste cutremure îl speriau. De câteva săptămâni tot zguduiau orașul, producând crăpături în pereții vilei lui Festus și făcându-i pe câinii săi răsfățați să urle.

De obicei erau scurte și se terminau în câteva secunde. Majoritatea oamenilor de-abia le observau.

Dar acesta era mai puternic decât toate.

Pământul se cutremură și se scutură din ce în ce mai tare.

În susul și în josul străzii, zgomotul de geamuri crăpate, lemn trosnind și pietre sparte îi răsuna în urechi.

Bum!

Trosc!

Zdrang!

Vânzătorii blestemau în timp ce li se răsturnau coșurile de fructe și legume. O colivie din nuiele de bambus căzu și se deschise, împrăștiind un stol de păsărele albe în aerul plin de praf. Butoaiele se rostogoleau alandala pe străzi, iar din ele se vărsa vinul roșu ca sângele.

Marcus se ținu strâns de fântână în timp ce apa dinăuntru începu să se clatine, revărsându-se peste margine și udându-i tunica.

Apoi auzi un scârțâit deasupra capului. Marcus privi în sus în timp ce statuia masivă de marmură a lui Ahile se prăvălea peste el.

CAPITOLUL 3

Marcus se aruncă la pământ, lovindu-se cu bărbia de piatra dură. Se ghemui ca să se apere de lovitura zdrobitoare a miilor de kilograme de marmură care se prăvăleau asupra lui. Auzi un bubuit puternic.

Dar nu simți nimic.

Miji ochii și se uită împrejur.

Spre mirarea lui, statuia spartă era exact în spatele lui. Probabil zburase pe deasupra. Marcus șopti mulțumiri către zei.

Săracul Ahile își pierduse capul, care acum se